

שבת, 1 בינואר

השנה אהיה בן 100, והחלטתי שהגיע הזמן לכתוב יומן.

אולי אתם קוראים את היומן הזה אי־שם בעתיד,

אחרי שאיזה אידיוט כבר ערך מזמן את ראשי,

או נעץ יתד עץ בליבוי. אולי אתה, הקורא,

פרופסור מלומד שלומד כעת את קטעי השירה

שלי. איך שלא יהיה - ברוכים הבאים ליומן

הראשון בחיי!

אל תחשבו שאני איזה ישיש עתיק יומין רק

מפני שאמרתי לכם שהשנה אהיה בן 100.

בעיניכם אני נראה בן 15, מפני שכשהייתי בן

15, האנשים שאני קורא להם "ההורים שלי"

שינו אותי והפכו אותי לערפד. הם שינו אז גם

את הילדה שאני קורא לה "אחותי". התחשק

להם להקים משפחה. והאם הם שאלו אותי

בנושא הזה? ברור שלא.

אתם בטח חושבים שלהיות אֶלֶּמֶּת זה

שיא ההתרגשות. אז תחשבו פעמיים. היום

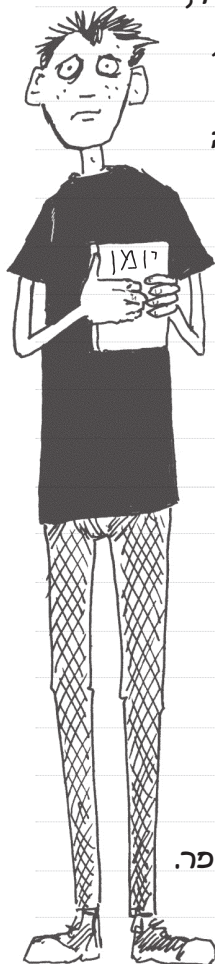
השתעממתי כהוגן ויש עוד יום שלם עד

שמתחילים שוב ללמוד. אני לא מאמין שאני

באמת מצפה כבר לחזור למקום הזה: בית־הספר.

רק מזה אתם כבר יכולים להבין כמה מרגשים

החיים כאן!

יום ראשון, 2 בינואר

די קשה לי להתרגל לכל הקטע הזה של הכתיבה ביומן. בני-אנוש מן הסתם פותחים כל יום בדיווח מתי הם קמו בבוקר. אבל אני לא יושן אך פעם. אולי אתחיל מכל מה שקרה איתי מחצות הלילה? או שאולי אקבע שנקודת ההתחלה היא 4 לפנות בוקר? לא שזה ממש משנה. ממילא אני סתם מעביר את כל הלילות במשחקי מחשב.

אם אתם שואלים את עצמכם מדוע אני לא מתרוצץ כל הלילה ושותה את דמם של בני-האנוש, אז התשובה היא שאבא ואמא שלי חייבים לעשות את כל הדברים האלה בשבילי. כשאתה הופך לערפד, אתה אמור לרכוש לך מהירות וכוח על-אנושיים. אבל נחשו מה קרה אצלי? נכון, שום כלום. אם כבר קרה משהו, אז רק נחלשתי עוד יותר ונעשיתי איטי מתמיד.

המרגיז הוא שמצד אחד אני צריך את הדם הזה כדי להתקיים, ומצד שני אני לא יכול לצוד, וכך יוצא שאני תלוי באמא ובאבא שלי ובדם שאני מקבל מהם. בכל כמה ימים הם נוסעים לעיר אחרת ומשיגים להם אספקה טרייה. אם הם יעשו את זה כאן, בסטוקהולם, כולם יבינו מייד שאנחנו ערפדים ויכניסו אותנו לגן-חיות או משהו בסגנון.

אני שונא להיות תלוי באמא ובאבא, אבל אין לי שום נקיפות מצפון מזה שבגללי הם צריכים להשיג עוד דם. בסופו של דבר, לא אני זה שביקש להשתנות לערפד. הם הכניסו אותי לצרה הזו, והמעט שהם יכולים לעשות הוא לדאוג לי לארוחות.

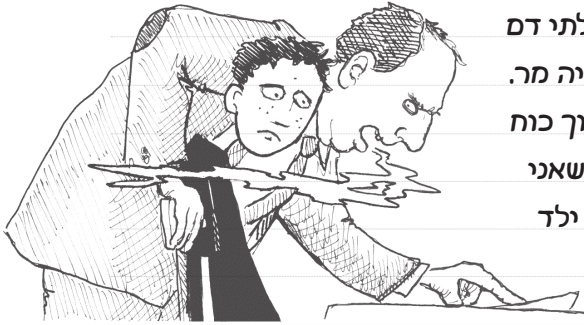

יום שני, 3 בינואר

הגיעה בת חדשה לבית־הספר. שמה קלואי. המשפחה שלה עברה לא מזמן לעיר שלנו. עורה חיוור ועיניה שחורות. היא אוספת את השיער הכהה שלה בזנב־סוס שחושף את צווארה הארוך. בשיעור היסטוריה היא יושבה לבדה, ונדמה לי שהיא פוחדת להכיר אנשים חדשים. יהיה מעניין לראות עם מי היא תתחבר: עם חברת המקובלים, עם הקשוחים, או עם הגותים. אפשר להגיד שאני שייך לחברת הגותים. לא שאני מבלה איתם גם אחרי־הצהריים או משהו בסגנון. אני טיפוס די בודד ומסתורי, בעצם.

איך שלא יהיה, חוץ מהבת החדשה, היום הראשון ללימודים עבר בלי אירועים מיוחדים. היה שיעור מתמטיקה עם מר וילסון, והוא אמר לנו שאנחנו לא מרוכזים מפני

שאנחנו כנראה עדיין מפוצצים מהקינוחים של חג-המולד.
בשנה שעברה הוא השתמש באותה בדיחה בדיוק, וגם אז
היא לא הצחיקה. אף אחד לא רוצה לבקש ממנו עזרה, כי
הוא נוהג להישען לנו על הכתף ולנשוף עלינו את הֶבֶל הפה
שלו המצחין מקפה. כולם אומרים שריחו של השום הוא
קטלני לערפדים. אבל תאמינו לי, זה כלום לעומת צחנת קפה
הבוקעת מתוך פיו של מורה למתמטיקה.

לארוחת הערב אכלתי דם
מסוג A פלוס. הוא היה מר.
אני אמור להגיד "ברוך כוח
החיים הקדוש" לפני שאני
שותה אותו, אבל אני ילד
מרדן. אני מזלזל
במסורת.

יום שלישי, 4 בינואר

היום ישבתי ליד קלואי בשיעור אמנות ויכולתי להריח
שבעורקיה זורם דם מסוג O מינוס. זה סוג דם נדיר, אבל
טעים במיוחד (אבא שלי קורא לו "השמפניה של הדם").
סיפרתי לקלואי על הגותים ועל הקשוחים ועל המקובלים,
והיא אמרה שבכל מקרה היא לא היתה רוצה להיות
במקובלים. בת כמו שאני אוהב!
עוד סיפרתי לה על השמועה שמר פֵּיִרן היה פעם מיליונר
והפסיד את כל כספו, עד שלא נותרה לו ברירה אלא ללַמֵּד
ספרות, ועל דָאָרְן מהכיתה שלנו, שהגיע פעם בבגדי

ההתעמלות שלו ל"יום ללא תלבושת אחידה" - כי הוא עני כל כך עד שאין לו בגדים אחרים. הקטע הזה לא הצחיק אותה. היא אמרה שהיא מרחמת עליו, ומייד הסכמתי איתה, כדי שהיא תחשוב שאני רגיש ואכפתי.

4 לפנות בוקר

אני מאוהב בקלואי! אני יודע את זה, כי אני חושב עליה מהשעה עשר וחצי. אני לא מצליח להפסיק לחשוב על העיניים הכהות שלה ועל הצוואר הלבן והיפה שלה. כבר הייתי מאוהב בכל מיני בנות בעבר, אבל זה הדבר האמיתי! אפילו אם הייתי יכול לאכול ולישון, לא הייתי מצליח עכשיו לאכול או לישון.

יום רביעי, 5 בינואר

היום בהפסקת הצהריים ישבתי בספרייה עם קלואי. בכל פעם שהסתכלתי עליה, היא השפילה את עיניה אל הספר במקום ליצור איתי קשר עין. מתוקף זכויותי, הייתי אמור כבר להפנט אותה ביופיי החודר ובמבטי המהורהר, אבל לא ניכר שום סימן שזה מה שקורה.

בגדול, יצאתי מופסד מכל הכיוונים כשהפכתי לערפד. כל הערפדים בתולדות העולם נעשו מושכים בדרגה על-טבעית מהרגע שהשתנו והיו לערפדים. רק אני לא. כשאני מסתכל במראה*, אני רואה שם נער בן 15 זקן כמו בן 100, עם פרצוף נפוח ועייף.

זה כל כך לא הוגן שלא זכיתי ליופי ערפדי. הייתי בטוח

שזה חלק מהעסקה. איך אני אמור
למשוך אלי בני־אדם שיהיו המזון שלי?
בכוח האופי המקסים שלי?
איך שלא יהיה, כבר השלמתי
עם העובדה שלא אוכל להמם את
קלואי ביופיי הערפדי, ולכן אצטרך
לעשות את זה בדרך הקשה: לפתות
אותה.

* כן, ערפדים רואים את הבבואה

שלהם במראה. אל תאמינו לכל מה שאתם רואים בסרטי
האימה. איזו סיבה בעולם יכולה להיות לכך שמי שהופך
להיות ערפד חדל לראות את עצמו במראות? אם רוצים
להמציא עלינו כל מיני שקרים, שלפחות ישקיעו, שיהיה
בשקרים האלה קצת היגיון.

יום חמישי, 6 בינואר

בבית־הספר, שוטר תנועה הקרין לנו סרט בנושא בטיחות
בדרכים בזמן כינוס הבוקר. זה היה סרט מלא דם וכל מיני
זוועות, וחלק מהתלמידים הצעירים יותר עברו טלטלה לא
קטנה. אותי הסרט הזה סתם הצמיא. לפעמים אני פשוט
מתבייש בעצמי.

בהפסקת הצהריים חזרתי לספרייה לשבת ליד קלואי.
רציתי לדבר איתה, אבל הייתי נרגש מדי. זה היה כל כך
משפיל. דור אחרי דור של נקבות היו מפחדות עד מוות מבני

מיני. מה פתאום אני מתרגש ממנה כל כך?
אני אפילו לא יכול לפנות להורי לקבל מהם עצה. אני רק
יכול להצטער על כך שהם לא היו נדיבים מספיק להעביר לי
את הידע הנחוץ לי.

הלילה שאלתי את אבא איך הכי כדאי לעשות רושם על
בחורה, והוא אמר שאין כמו להציל אותה ממוות. אבל איך
אני אמור לעשות דבר כזה בלי כוחות של ערפד? לקנות לה
קסדה לרכיבה על אופניים? להגיש לה עלון הסברה נגד
עישון? כרגיל, הוא אפילו לא מנסה להבין מה עובר עלי.

יום שישי, 7 בינואר

תקרית מביכה. ישבתי מאחורי
קלואי בשיעור היסטוריה,
ופתאום התארכו לי הניבים.
אצל ערפדים הניבים
מתארכים רגע לפני שתיית
הדם האנושי. אני לא צייד, ולכן
הם לא מתארכים אצלי לעיתים
קרובות. אבל היום הם התארכו
לי בשעה שהסתכלתי על קלואי,
ומה־זה נבהלתי.

ממש מתי משיעמום כאשר מר מוריס סיפר
לנו את אחד מהסיפורים שלו על מלחמת־
העולם השנייה. אז הסתכלתי על קלואי.
העיניים שלי התמקדו בה, ופתאום

יכולתי לשמוע את הדם הזורם לה בוורידים, וחשבתי לעצמי
כמה היה מרגיע אותי לנעוץ עכשיו שן בווריד הצוואר שלה
ללגימונת מרעננת. אחר כך ליקקתי את השיניים ופתאום
הבחנתי שהניבים שלי התארכו פי שניים!
רק כדי שאתפדח עוד יותר, מר מוריס החליט להאשים
אותי באותו הרגע שאני לא מקשיב לו ולשאול אותי שאלות
על הדברים שהוא סיפר. אני יודע הכול על מלחמת-העולם
השנייה, מפני שחייתי בה, אבל לא יכולתי לדבר, כי פחדתי
שיראו לי את הניבים. אז הוא התנפל עלי כמו משוגע.
עכשיו זה רשמי - אפילו הגוף שלי הצטרף למאמץ הכללי
להרוס לי את החיים.

שבת, 8 בינואר

אחרי כל מה שעבר עלי השבוע, רציתי רק לשכב במיטה
ולהרהר בקלואי ובצווארה היפה. אבל אין סיכוי. אבא
התפרץ אל חדרי בשש בבוקר והכריז שיוצאים לרכיבה.
אני שונא את ימי הרכיבה המשפחתיים*. מאחר שאין לי
כוח ומהירות של ערפד, אני תמיד נשרך בקושי מאחורי כולם
בזמן שהם מתרוצצים להם קדימה ואחורה כמו כלבי לברדור
אל-מתים.

אפילו אחותי הקטנה עוקפת אותי בטיולים המשפחתיים
האלה. יש לה כוח ומהירות של ערפד, אבל אני מחל
הצלחה וכל טוב למי שינסה להזכיר לה את זה כשאמא ואבא
מבקשים ממנה לעזור להם בבית.
היום רכבנו בחיק הטבע מצפון לסטוקפילד, ושלושתם כל

הזמן רכבו סביב סביב וסיפרו לי על האגמים, על ההרים ועל היערות שאני מפסיד. כאילו שאכפת לי.

כשהגענו לנהר רחב, שהם חצו בזינוק אדיר למרחק של יותר מ-100 מטרים, אבא הציע לי שהוא יסחב אותי על גבו. אבל אני אמרתי שאני מחכה במכונית.

ועכשיו, יומני היקר, אני מוטל ביוולבוי של אבא וחושב על קלואי המתוקה שלי. כבר שלוש שעות שאני מחכה להם, ואני מתבונן לי בענני הסערה המתרוצצים בשמיים מעל לצמחייה המתנוודדת ברוח העזה. אז ככה מרגישים שכמאוהבים!

* טכנית, קוראים לזה קוֹבֵן ולא משפחה. ואנחנו חיים ב"מאורה" ולא בבית. אבל כל המונחים הרשמיים האלה לא מעניינים אותי.

יום ראשון, 9 בינואר
דברים מעצבנים שאחותי עושה.
פרק מיליון:
היא החליטה שמהיום היא רוצה לשנות רק דם בעלי-חיים ולא דם בני-אנוש. היא אומרת שזה "מסיבות מוסריות". היא בטח למדה את הביטוי הזה מאיזו חברה, כי היא

השתמשה בו לפחות 50 פעם היום.

אילו סיבות מוסריות? אך אחד לא מת מזה שמישהו ניזון ממנו, אלא אם הערפד המסוים הוא גרגרן ברמות, ואז הוא יונק את דם האדם עד הטיפה האחרונה. בני־אנוש גם לא משתנים לערפדים אם מקפידים שלא לערבב את דמנו בדמם.

מה בסך הכול קורה להם? הם נכנסים למצב תודעה ששמו "ריתוק", ואז אנחנו שואבים מגופם ליטר של דם. הם נתקפים סחרחורת קלה ולוקחים כמה ימי חופשה מהעבודה. אם חושבים על זה ככה, מבינים שערפדים הם לא אכזריים בהרבה מנגיפי שפעת. איך שלא יהיה, אחותי מתעקשת שמעכשיו היא רוצה לשתות רק דם של חיות, אז היום הם נסעו, כולם יחד, לאסוף להם דם פרות וכבשים. ברור מאליו שאני מסרב בתוקף להשתתף בבדיחה הזאת. אחותי תהיה חולה בסוף אם היא לא תסכים לשתות דם אמיתי. אבל כל עוד היא לא תבוא לבכות לי כשהרעב יעייף אותה – זה באמת לא בראש שלי.

הערה: אם את עצמך אחותי, ואת קוראת את זה עכשיו, ממש לא אכפת לי אם פגעתی בכך. זה בדיוק מה שמגיע לך אם את קוראת סודות של מישהו אחר.

עדכון: החלטתי שמדי לילה אצמיד שערה לשולי היומן שלי. אם היא תיקרע, אדע שאחותי הציצה בו.

יום שני, 10 בינואר

12:20

אני יושב בספריה מול קלואי וכותב. היא תמיד כאן בהפסקת הצהריים. או שאין לה חברים עדיין, או שהיא חרשנית. אני מקווה שהיא חרשנית, כי ככה אף בן אחר לא ירצה אותה, ולי יהיה סיכוי איתה. אולי בעוד רגע היא תרים את העיניים ותשאל אותי מה אני כותב.

12:55

הפסקת הצהריים מסתיימת עוד רגע, וקלואי עדיין לא שאלה אותי מה אני כותב. אני חושב שאני צריך ליזום יותר. אברר מה הם תחומי העניין שלה. כרגע היא מעיינת בספר על עולם החי. אז אעמיד פנים כאילו אני מתעניין בבעלי-חיים, אך על פי שהאמת היא שאני שונא חיות, כי הן יוצאות מדעתן ומשתוללות בטירוף בכל פעם שאני מתקרב אליהן.

2 בלילה

הלילה אמא ואבא השמיעו מחזיקת לוויות בקולי קולות, מה שהקשה עלי מאוד להתרכז בעובדות הרבות שניסיתי לשנן על בעלי-החיים. כשהם עלו סוף סוף לחדר השינה שלהם, הם השאירו את כל הנרות בבית דולקים. אלף פעמים אמרתי להם שזה עלול לגרום לשריפה.

יום שלישי, 11 בינואר

נדמה לי שקלואי מתחילה להתקרב אלי. אולי הקסם האלמותי שלי
יכבוש אותה בקרוב.

היום, בספרייה, בשעת הפסקת הצהריים, שפכתי את כל מה שאני
יודע על בעל-יחיים. נראה לי שהיא התרשמה עמוקות. היתה לנו
שיחה נחמדה.

אחר כך היא כיבדה אותי באחת הסוכריות שלה. זו היתה אמורה
להיות סוכריה בטעם לימון, אבל כמו כל דבר אחר שאיננו דם,
מבחינתי היא היתה בטעם פחמים מבחיל. ירקתי את הגועל נפש
הזה אל פח האשפה כשהיא לא הסתכלה. אבל את העטיפה שמרתי
לי, מזכרת אהבים.

כשנתחתן, אספר לה את כל זה, ונצחק. כדי להיפטר מהטעם שהסוכריה השאירה לי בפה, הלכתי לאכול ארוחת צהריים בשירותים. אני מבין שזה בכלל לא נעים לשמוע, אבל אין לי שום דרך אחרת לאכול בבית-הספר. מדי יום אני מביא אתי בקבוק דם בתיק האוכל שלי. ברור שאני לא יכול לשבת בקפיטריה כשהדם מטפטף לי על הסנטר. כדי ליהנות מהארוחה שלי, אין לי ברירה אלא לנעול את עצמי בשירותים. טוב, אז זה אולי לא היה מקבל כוכב ב'מדריך מישלן', אבל זה עדיין המקום הבטוח היחיד שאני יכול לשתות בו. ניסיתי פעם להסתתר בין פחי הזבל הגדולים ולשתות דם, אבל מישהו ראה אותי עומד שם בפה מרוח בדם, והייתי מוכרח להעמיד פנים כאילו נפלתי וקיבלתי מכה.

יום רביעי, 12 בינואר

6 בערב

לא מצאתי את קלואי בהפסקת הצהריים, אז הלכתי למדרגות שמאחורי אולם הספורט לשבת עם החברים שלי מחבורת הגותים. החבר'ה הגותים הם בראיין, ג'ון וסוי, ואם קוראים להם גותים, הם אומרים שהם בעצם אָמו. אני חושב שבראיין הצטרף אליהם רק בגלל שבבגדים השחורים האלה השומנים שלו פחות בולטים. נראה לי שסוי הצטרף כי הוא גיינג'י, וזה נתן לו תירוץ לצבוע לשחור. קשה לדעת מדוע ג'ון הצטרף, כי הוא בחיים לא מדבר. ואילו אני, אני לא ממש מסתובב איתם מתוך בחירה. פשוט, עם העור החיוור שלי והבגדים השחורים שלי, החבורה הזו היא ברירת המחדל המתבקשת.

לבראיין יש חברה שלומדת בבית-ספר אחר. חשבתי שהוא משקר

לי, עד שהוא הראה לי תצלום שלה. אך אחד לא היה ממציא
חברה שנראית ככה.

4 לפנות בוקר

אני שוכב במיטה כל הלילה וחושב על קלואי. זה נורמלי
שערפד יימשך ככה לבת אנושית? חבל שאין לי עם מי לדבר
על זה.